

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ ДС/СС 05/4-02 бр. 1794/1-XVI/7 26.12.2013. године	
---	--

На основу члана 231. став 1. алинеја 17. и члана 278. Статута Факултета, Наставно-научно веће Филозофског факултета у Београду је на својој IX редовној седници, одржаној дана 26.12.2013. године, донело следећу

О Д Л У К У

Прихвата се Извештај комисије са оценом докторске дисертације: ДИФЕРЕНЦИЈАЛНО-ДИЈАГНОСТИЧКА СНАГА ИНСТРУМЕНТА ЗА ПРОЦЕНУ НИВОА РАЗВОЈА САМОДИФЕРЕНЦИЈАЦИЈЕ И ОДНОСА СА ВАЖНИМ ДРУГИМ, кандидата мр Тијане Миладиновић и одобрава усмена одбрана.

Универзитет је дао сагласност на предлог теме 23.03.2010. године.

<u>Доставити:</u> 1x Универзитету у Београду 1x Комисији 1x Стручном сараднику за докторске дисертације 1x Шефу Одсека за правне послове 1x Архиви	ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА Проф. др Василије Гвозденовић
---	--

Факултет <u>Филозофски</u>	УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ Веће научних области друштвено-хуманистичких наука (Назив већа научних области коме се захтев упућује)
<u>04/1-2 бр.6/2423</u>	
(број захтева)	
<u>27.12.2013.</u>	
(датум)	

ЗАХТЕВ
за давање сагласности на реферат о урађеној докторској дисертацији

Молимо да, сходно члану 46. ст. 5. тач. 3. Статута Универзитета у Београду («Гласник Универзитета», бр. 131/06), дате сагласност на реферат о урађеној докторској дисертацији кандидата

Тијане (Слободан) Миладиновић
(име, име једног од родитеља и презиме)

КАНДИДАТ Тијана (Слободан) Миладиновић
(име, име једног од родитеља и презиме)

пријавио је докторску дисертацију под насловом: _____

Диференцијално-дијагностичка снага инструмента за процену нивоа развоја

самодиференцијације и односа са важним другим

Универзитет је дана 23.03.2010. својим актом под бр 612-152/35-1 дао сагласност на предлог теме докторске дисертације која је гласила: _____

Диференцијално-дијагностичка снага инструмента за процену нивоа развоја

самодиференцијације и односа са важним другим

Комисија за оцену и одбрану докторске дисертације кандидата

Тијане (Слободан) Миладиновић
(име, име једног од родитеља и презиме)

образована је на седници одржаној 14.11.2013. одлуком факултета под бр 1544/1-XIII/8 у саставу:

Име и презиме члана комисије	звање	научна област	установа у којој је запослен
1. др Горан Кнежевић	ванредни проф.	психологија	Филозофски ф.
2. др Горан Опачић	доцент	исто	Филозофски ф.
3. др Жарко Требјешанин	редовни проф.	психологија	ФАСПЕР

Наставно-научно веће факултета прихватило је извештај Комисије за оцену и одбрану докторске дисертације на седници одржаној дана 26.12.2013.

Прилог: 1. Извештај комисије са предлогом 2. Акт Наставно-научног већа факултета о усвајању извештаја 3. Примедбе дате у току стављања извештаја на увид јавности, уколико је таквих примедби било.	ДЕКАН ФАКУЛТЕТА Проф. др Милош Арсенијевић
--	---

NASTAVNO-NAUČNOM VEĆU FILOZOFSKOG FAKULTETA U BEOGRADU
ODELJENJU ZA PSIHOLOGIJU

Izveštaj komisije za ocenu i odbranu doktorske disertacije:

„Diferencijalno-dijagnostička snaga instrumenta za procenu nivoa razvoja samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim“ kandidata Tijane Miladinović

Na VIIIredovnoj sednici Nastavno-naučnog veća Filozofskog fakulteta u Beogradu održanoj 14. 11. 2013,imenovana je komisija za ocenu i odbranu doktorske disertacije Tijane Miladinović pod nazivom „Diferencijalno-dijagnostička snaga instrumenta za procenu nivoa razvoja samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim“.Komisija je pregledala doktorsku disertaciju i o njoj podnosimo sledeći

IZVEŠTAJ

1. Osnovni podaci o kandidatu i disertaciji

Tijana Miladinović je rođena 1971. godine u Beogradu. Diplomirala je na Odeljenju za psihologiju Filozofskog fakulteta u Beogradu, 1995. godine sa prosečnom ocenom 9,24. Na istom fakultetu je i magistrirala na Odeljenju za kliničku psihologiju, 2003. godine. Tema magistarskog rada bila je: „Opažanje osobenosti temperamenta tromesečnih beba od strane njihovih majki i faktori rizika psihosocijalnog razvoja kod dece”.

Tokom osnovnih i magistarskih studija bila je stipendista Ministarstva za razvoj naučnog i umetničkog podmlatka, a potom stipendista Ministarstva za nauku i tehnologiju.

Nakon završetka fakulteta nastavlja edukaciju iz racionalno-emotivne psihoterapije, geštalt-psihoterapije (2004. diplomirala) i psihoanalize (2011. postala je pridruženi član Beogradskog psihoanalitičkog društva (BPD) i član Svetske psihoanalitičke asocijacije).

Radila je kao stručni saradnik u XII gimnaziji, a zatim u Institutu za mentalno zdravlje na radnim mestima: a) Psiholog-istraživač na projektu Svetske zdravstvene organizacije „Unapredjenje ranog zdravlja dece” b) Psiholog-istraživač na projektu Evropske Unije: „Komponente, organizacija, troškovi i ishod zdravstvene zaštite i intervencija u zajednici za ljude koji pate od posttraumatskog stresa nakon rata i konflikta na Balkanu - CONNECT projekt”, međunarodna multicentrična studija. c) Klinički psiholog na Odeljenju za neurotična i granična stanja

Od 2008. radi kao psihoanalitičar sa punim radnim vremenom u privatnoj praksi, a od 2012. godine obavlja zadatke generalnog sekretara BPD.Saradnik je Beogradske otvorene

škole namenjene talentovanim studentima Beogradskog Univerziteta, gde je godinama radila kao voditelj psiholoških radionica.

Autor ili koautor je 6 publikacija i više prezentacija naučnih radova na domaćim i svetskim konferencijama, uključujući monografiju: „Osobenosti temperamenta beba i rizik za psihosocijalni razvoj”.

Rukopis doktorske disertacije Tijane Miladinović pod nazivom „Diferencijalno-dijagnostička snaga instrumenta za procenu nivoa razvoja samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim“ sadrži ukupno 213 strana teksta. Rad je pisan na srpskom jeziku, štampan je na papiru A4 formata, sa marginama od 30mm. Pre red osnovnog teksta je podešen na 1.5 red. Rad sadrži ukupno 72 tabele, 1 grafikon i 2 slike. Tekst rada je podeljen je na sledeće veće celine: Teorijski uvod (str. 1-40), Pristup istraživanju (str. 41-44), Metod i tehnike istraživanja (str. 45-76), Rezultati (str. 77-138), Diskusija (str. 139-176), Zaključci (str. 177-181), Literatura (str. 182-197) koja sadrži 176 referenci, Prilozi (str. 198-211) i Biografija (str. 212-213). Struktura disertacije je dobro sačinjena. Predmet, ciljevi i hipoteze u istraživanju su jasno i precizno formulisani, a bibliografija je relevantna i savremena.

2. Predmet i cilj disertacije

Glavni problem istraživanja je utvrđivanje inkrementalne dijagnostičke i diferencijalno-dijagnostičke snage konstrukta samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim i to u odnosu na bazične dimenzije ličnosti (Velikih pet + Dezintegracija). Operacionalizacija i metrijska artikulacija konstrukta samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim je izvršena kroz instrument USO, a bazične dimenzije ličnosti kroz inventare NEO PI-R (Velikih pet) i DELTA-10 (Dezintegracija). Dve široke kliničke (psihotični i neurotični) i grupa ispitanika bez dijagnoze (zdrava kontrola) su poslužile za utvrđivanje inkrementalne diferencijalno-dijagnostičke snage konstrukta samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim.

Ciljevi istraživanja su sledeći: 1. Provera osnovnih psihometrijskih karakteristika USO (mere pouzdanosti, homogenosti, reprezentativnosti), dalje metrijsko unapređenje ovog instrumenta, kao i povratno teorijsko razumevanje i prilagođavanje konstrukta samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim u svetlu novih empirijskih podataka. 2. Utvrđivanje pozicije kliničkih grupa na skali samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim, kao i njenu efikasnost u diskriminaciji ovih grupa, i 3. Utvrđivanje procenta dodatne varijanse u objašnjenju razlika između grupa na osnovu upitnika USO, a nakon primene NEO PI-R i DELTA

Osnovne hipoteze

Kandidatkinja je formulisala ukupno 5 očekivanja:

Prvo očekivanje je da će osnovne psihometrijske karakteristike USO biti zadovoljavajuće, tj. da će veći broj skala USO imati dobru ili zadovoljavajuću pouzdanost sa vrednostima Kronsbaheve alfe većim od 0.70. Pretpostavka o zadovoljavajućim psihometrijskim karakteristikama većine skala USO je potvrđena.

Drugo očekivanje je formulisano u odnosu na pretpostavljen različit stepen diferenciranosti selfa i odnosa sa važnim drugim kod psihotičnih, neurotičnih i ispitanika bezdijagnoze. Pretpostavljeno je da najmanji stepen diferenciranosti selfa i najmanje zreo odnos sa drugim na skali samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim ima klinička grupa psihotičnih, potom grupa neurotičnih, a najveći grupa bez dijagnoze. Ova hipoteza se može smatrati uglavnom potvrđenom. Utvrđeno je da postoje očekivane razlike kada je reč o diferenciranju psihotičnih od neurotičnih i zdrave kontrole, ali da ne postoji značajna razlika između zdrave kontrole i grupe neurotičnih na ovoj dimenziji.

Treće očekivanje je da USO, budući da je zasnovan na operacionalizaciji psihoanalitičkih koncepata koji se odnose na psihotičnu (graničnu), neurotičnu i zdravu strukturu ličnosti, dobro diskriminiše kliničke grupe formirane na osnovu psihijatrijske dijagnoze (očekivan koeficijent kanoničke korelacije, tj. indeks diskriminacije ≥ 0.5). Ova hipoteza je potvrđena.

Četvrto očekivanje se odnosi na inkrementalni diferencijalno-dijagnostički doprinos USO (očekivanih 3% dodatno korektno klasifikovanih slučajeva) prilikom razvrstavanja kliničkih grupa u odnosu na mere bazične strukture ličnosti: NEO PI-R (skale faceta) i DELTA-10 (skale modaliteta). Dodavanjem skala USO facetima NEO PI-Ra i modalitetima DELTA-10 ukupna tačnost klasifikacije ispitanika utvrđena diskriminativnom analizom povećana je za 7.5%. Međutim, krosvalidacija one-leave-out diskriminativnom analizom (klasifikacija novih ispitanika, tj. ispitanika koji nisu ušli u uzorak na kome su diskriminativne funkcije određene) ukazuje na smanjenje ukupne tačnosti klasifikacije za čak 2,3% nakon uvođenja upitnika USO. Zaključeno da ne postoje nedvosmisleni i ubedljivi dokazi doprinosa skala USO većoj klasifikacionoj tačnosti kliničkih grupa, nakon primene mera bazičnih dimenzija ličnosti.

Petapretpostavka je da će ukupan nivo tačnosti klasifikacije ispitanika na osnovu ova tri instrumenta biti veći ukoliko se analize za muškarce i žene urade odvojeno. Očekivanje je zasnovano na rezultatima empirijskih istraživanja koja svedoče o postojanju polnih razlika u dimenzijama ličnosti, pa je moguće očekivati interaktivne efekte pola, dijagnoze i ličnosti koji bi mogli da smanje ukupnu diskriminativnost. Ova hipoteza je u potpunosti potvrđena.

Sadržaj disertacije i ostvareni rezultati

U „Teorijskom uvodu“ kandidatkinja je prikazala razvoj saznanja o strukturi ličnosti, kako onih iz optike psihoanalize, tako i optike psihologije individualnih razlika. U poglavlju koje se bavi prikazom psihoanalitičkog razumevanja ljudskog uma, dat je pregled ciljeva psihoanalize, definicija strukturnih promena, a objašnjeni su i pojmovi samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim. Dat je i pregled istraživanja ranog odnosa, osećaja selfa, procesa odvajanja reprezentacija selfa i drugog, socijalne prirode čoveka, razvoj strukturne organizacije interpesonalnih shema, dati su primeri procenjivanja mentalnih reprezentacija u istraživačke svrhe. U poglavlju koja se odnosi na proučavanje individualnih razlika u ličnosti, dat je prikaz crtističkog modela ličnosti, prvih faktorskih modela, opis modela „Velikih pet“ i dimenzije sklonosti ka psihozi, kao i sklonosti psihozi srodnih konstrukata.

U „Pristupu istraživanju“ navedeni su problem, ciljevi i hipoteze istraživanja, o kojima je već bilo reči.

Poglavlje „Metod i tehnike istraživanja“ sadrži opis uzorka, opis toka ispitivanja, opis varijabli, kao i instrumenata kojima su merene, i na kraju, opis tehnika obrade podataka. Istraživanjem je obuhvaćeno 174 ispitanika oba pola, starosti od 18 do 65 godina. Ispitanici su svrstani u tri grupe: psihotični (N=59), neurotični (N=56) i ispitanici bez dijagnoze (N=59). Kliničke grupe su formirane od pacijenata dve psihijatrijske bolnice: KBC „Dr Dragiša Mišović – Dedinje“ iz Beograda i Specijalne psihijatrijske bolnice Gornja Toponica iz Niša, dok je grupu bez dijagnoze regrutovalo 3 psihologa iz kruga svojih poznanika.

Registrovane su/merene sledeće grupe varijabli:

- a. Socio-demografske: pol, starost i stepen obrazovanja.
- b. Klasifikaciona dijagnostička varijabla: formirana na osnovu ishoda klasifikacije prema ICD sistemom: F20–F29 - blok shizofrenija, shizotipski poremećaji i poremećaji sa sumanutošću, kao i: F40–F48 – neurotski blok, sa stresom povezani i somatoformni poremećaji
- c. Varijablesamodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim: merene instrumentom USO
- d. Varijable ličnosti: merene sa NEO PI-R i DELTA-10.

Detaljno su prikazane 4 faze konstrukcije psihoanalitičkog upitnikasamodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim (USO).

Poglavlje „Rezultati“ je podeljeno na dva glavna dela.

Prvi deo je posvećen proučavanju psihometrijskih karakteristika USO-100 od sto stavki koji je korišćen u ovom istraživanju, njegovoj evaluaciji, kao i kreiranju usavršene verzije ovog instrumenta USO-69 od 69 ajtema.

Utvrđeno je da skale USO-100 uopšte uzev imaju zadovoljavajuće psihometrijske karakteristike, sa šest skala koje imaju dobru ili zadovoljavajuću pouzdanost sa vrednostima kronske alfa većim od 0.70. Metodomanalize glavnih komponenti na 10 empirijskih faktora izolovane su dve komponente višeg reda koje objašnjavaju 57.52% varijanse (prva 37.35%, a druga 20.17%). Prva komponenta reflektuje organizaciju selfa, a druga komponenta izražava njegove načine odnošenja sa drugim tj. da li se drugi doživljava i tretira kao deo selfa ili kao nezavisni drugi.

Usavršena verzija upitnika USO-69 ima 69 ajtema, njena IRT (Item Response Theory) pouzdanost iznosi 0.91 i omogućava podjednako dobro razlikovanje ispitanika na različitim nivoima jedne latentne dimenzije – samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim. Ova dimenzija se proteže od ekstremno nerealnog doživljaja sebe ili drugih (bilo pozitivnog, bilo negativnog) i gubitka/konfuzije granica između selfa i drugog na jednom kraju dimenzije, do sposobnosti da se poštuje autonomnost drugog, neguje bliskost i prihvati sopstvena i tuđa pogrešivost na drugom kraju. Između jednog i drugog kraja dimenzije redaju se skale USO, svaka sa svojom glavnom temom koja odražava psihološke dileme osoba na različitom nivou strukture ličnosti: 1. Autistične odbrane (Samoidealizacija), 2. Konfuzija granica self/drugi, 3. Ogledanje, 4. Inhibiranost usled ambivalencije, 5. Agresivnost (Obezvređivanje drugih), 6. Investicija u odnos u dvoje, 7. Ljudi kao oslonac, 8. Kontakt sa drugima u službi samorazvoja, 9. Prihvatanje pogrešivosti.

Na dimenziji samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim psihotični ispitanici se nalaze na vrhu dimenzije, na sredini su neurotični, dok su na dnu ispitanici bez dijagnoze, a utvrđeno je postojanje generalne razlike između ispitivanih grupa. Naknadnim (post-hoc) Šefeovim testovima je utvrđeno da se grupa psihotičnih ispitanika značajno razlikuje od grupe neurotičnih, kao i od grupe bez dijagnoze, ali da ne postoji značajna razlika između grupe bez dijagnoze i grupe neurotičnih na ovoj dimenziji.

Drugi deo poglavlja „Rezultati“ je posvećen analizi diskriminativnog potencijala USO-100 (verzija od 100 stavki), i to kako samostalnog diskriminativnog potencijala USO-100 u razlikovanju kliničkih grupa, tako i analizi zajedničkog diskriminativnog potencijala USO-100, NEO PI-R i DELTA-10, kao i potrazi za informacijama kojima USO ostvaruje svoj diskriminativni doprinos.

Šest skala upitnika samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim značajno razlikuje ispitivane grupe. Kanoničkom diskriminativnom analizom izdvojene su dve značajne diskriminativne funkcije: prva omogućava razlikovanje kliničkih grupa od grupe ispitanika bez dijagnoze (sa koeficijentom kanoničke diskriminacije $r = 0.50$), a karakteriše je konfuzija granica self/drugi, praćena stanjem inhibicije usled ambivalentnih osećanja; druga diskriminativna funkcija omogućava izdvajanje neurotičnih ispitanika od psihotičnih i od ispitanika bez dijagnoze na osnovu njihovog težeg stupanja u kontakt sa drugima radi samorazvoja. Tačnost klasifikacije ispitanika prema pripadnosti grupi na osnovu ovog upitnika povećana je za oko 22% u odnosu na tačnost slučajnog pogađanja i iznosi 55.2% (ili krosvalidiranih 49.4%), što je za samo 1.1% manje od tačnosti klasifikacije izvršene na osnovu domena NEO PI-R i total DELTA zajedno.

Dodavanjem skala USO facetima NEO PI-R i modalitetima DELTA-10 ukupna tačnost klasifikacije ispitanika (utvrđena diskriminativnom analizom) povećana je za 7.5%, a poboljšanje u klasifikaciji odnosi se na sve ispitivane grupe i iznosi 80.3%. Na osnovu dodatnih provera unakrsnom validacijom one-leave-out diskriminativnom analizom, prethodno utvrđena poboljšanja u klasifikaciji na osnovu upitnika USO, a nakon primene NEO PI-Ra (skala faceta) i DELTA-10 (skala modaliteta), gube na svojoj snazi, ili čak dobijaju negativan predznak, te bi postojala mogućnost da su ova poboljšanja prividna. Naime, dodavanjem skala USO ovim instrumentima smanjuje se ukupna tačnost klasifikacije za 2,3%. U prilog nepostojanju inkrementalnog doprinosa skala USOa, nakon primene NEO PI-R i DELTA, osim rezultata kros validacije one-leave-out diskriminativnom analizom, govori i slabija diskriminativna moć dva faktora višeg reda, čijim uvođenjem dolazi do smanjenja ukupne tačnosti klasifikacije kliničkih grupa za 2,9% na celokupnom uzorku (rezultati obe diskriminativne analize).

Diskriminativnom analizom je utvrđeno da tačnost klasifikacije ispitanika po pripadajućim grupama na osnovu tri instrumenta zajedno iznosi 96.6%, što je za 10.4% više u odnosu na tačnost klasifikacije utvrđenu bez USO (86.2%). Najveća tačnost je postignuta za neurotične ispitanice (čak 100%). Tačnost klasifikacije za podgrupu muškaraca je 94.2% na osnovu tri instrumenta zajedno, a uvođenje skala USO dovodi do povećanja tačnosti klasifikacije za 5.8%. Najveća tačnost je postignuta za psihotične muškarce (čak 100%). Kros-validacijom (korišćenjem one-leave-out algoritma diskriminativne analize) prethodno utvrđena poboljšanja u klasifikaciji na osnovu upitnika USO, a nakon primene NEO PI-Ra (skala faceta) i DELTA-10 (skala modaliteta) i ovog puta su izgubila na svojoj snazi. Doprinos USO tačnosti klasifikacije na poduzorku žena iznosi 1.1%, a na poduzorku muškaraca 1.2%.

USO svoj doprinos, nakon primene NEO PI-R i DELTA-10 ostvaruje najviše kroz tri skale: Samoidealizacija (34% varijabiliteta predviđaju NEO PI-R i DELTA), Kontakt sa drugima u službi samorazvoja (28% varijabiliteta predviđaju NEO PI-R i DELTA) i Ogledanje (24% varijabiliteta koji predviđaju NEO PI-R i DELTA).

U poglavlju „Diskusija“, glavni nalazi su razmatrani u odnosu na hipoteze istraživanja i teorijski okvir iz koga su potekli. Posebno vredan deo ovog poglavlja predstavlja prikaz psihoanalitičke teorijske osnove skala USO. Kandidat diskutuje snage i ograničenja istraživanja, i razmatra smernice za dalja istraživanja u ovoj oblasti.

U poglavlju „Zaključci“ sumirani su glavni nalazi i zaključci istraživanja.

Naučni doprinos

Doprinos se ogleda u operacionalizaciji psihoanalitičkog koncepta samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim, njegovo merenje instrumentom upitničkog tipa. Preciziranje inkrementalnog dijagnostičkog i diferencijalno-dijagnostičkog potencijala konstrukta samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim kroz predloženu upitničku artikulaciju. Rad je pokazao da nema jasnog dokaza o tome da ovaj psihoanalitički konstrukt nosi neki višak značenja u odnosu na informaciju sadržanu u bazičnim dimenzijama ličnosti kada je reč o prepoznavanju psihopatologije. U isto vreme pokazano je da psihoanalitičko opojmljenje psihičke strukture i procesa može biti relevantno za razumevanje psihopatologije. Psihoanalitički jezik i pojmovi se fokusiraju na one iste aspekte psihopatologije koji su već artikulisani pojmovima psihologije individualnih razlika. Međutim, to opojmljenje je drugačije, ono zaseca „stvarnost“ na drugačiji način, poentira drugačije relacije i sadržaje, barata drugačijim značenjima, i - moguće je – upravo takvim, koji se na jasniji način „naslanjaju“ na raznovrsne psihoterapijske strategije i tehnike promene tog ponašanja. Ovaj rad je pokazao da neki dobro razrađeni psihoanalitički konstrukti imaju svoje mesto u alternativnom razumevanju psihopatoloških procesa, razumevanju koje možda može da na direktniji put ukaže na pravce i načine promene neželjenih obrazaca ponašanja. Primena ovog instrumenta u različitim fazama psihoanalitičke psihoterapije, pored toga što može imati značajne praktične posledice (pomoć u dijagnostici) mogla bi da ima i značajne povratne teorijske reperkusije na psihoanalitičke pojmove kroz empirijsku evaluaciju na psihoanalizi zasnovanog psihoterapijskog procesa.

Zaključak

Doktorska disertacija kandidata Tijane Miladinović predstavlja originalno i samostalno naučno delo kojim su u celosti ispunjeni ciljevi i zadaci navedeni u odobrenoj prijavi doktorske disertacije. Izabравši da se bavi jednim aktuelnim psihološkim problemom, kandidatkinja je uložila veliki napor da napravi operacionalnu razradu jednog složenog psihoanalitičkog konstrukta, da ponudi jedan - za psihoanalitičku tradiciju - nestandardan instrument njegovog merenja, kao i da ga u jednom preciznom i dobro razrađenom istraživačkom nacrtu dovede u vezu sa ključnim konstruktima ličnosti, kao i psihopatologijom.

Imajući sve izneto u vidu, Komisija predlaže Nastavno-naučnom veću Filozofskog fakulteta da prihvati naše pozitivno stručno mišljenje i kandidatu Tijani Miladinović odobri javnu odbranu doktorske disertacije „Diferencijalno-dijagnostička snaga instrumenta za procenu nivoa razvoja samodiferencijacije i odnosa sa važnim drugim“, pošto su se za to stekli svi zakonom predviđeni uslovi.

Komisija:

dr Goran Knežević (mentor), vandređni profesor
Filozofski fakultet u Beogradu

dr Goran Opačić, docent
Filozofski fakultet u Beogradu

dr Źarko Trebješanin, redovni profesor
Fakultet za specijalnu edukaciju i rehabilitaciju u
Beogradu